

и исказа (Іаковъ) на-Лавана сичките нѣща што-то быдоха.

14 И рече мѡ Лаванъ: боистиннѡ кость моя и плоть моя си ты. И живеа съ него единъ мѣсѡцъ.

15 И рече Лаванъ на Іакова: понеже си сродникъ мой, за това ли ще ми работишъ даровитъ? кажи ми: коа ли (ще вѣде) заплата твоя?

16 И имаше Лаванъ двѣ дѣщери: името на-пò старата Ліа, а името на-пò младата Рахиль.

17 И на-Ліа очите (вѣха) болни: а Рахиль беше докровоидна и краснозрачна.

18 И возлюки Іаковъ Рахиль: и рече: ще ти слѡгѡвамъ седмъ години за Рахиль, щерката твоя пò младата.

19 И рече Лаванъ: пò докрѣ да а дадемъ тебе, нежели да а дадемъ на другъ мѡжъ: живѣй заеднѡ съ мене.

20 И слѡгѡва Іаковъ за Рахиль седмъ години: и виждаха мѡ се както дни мали, за любовьта мѡ што имаше кодъ нея.

21 И рече Іаковъ на Лавана: дай (ми) жена-та моя, защото се испълниха дните ми, за да влѣземъ кодъ нея.

22 И собра Лаванъ сичките челоуѣцы мѣстнѣи, и направи гозбѡ.

23 И вечерьта, зема Ліа щерката си, и приведе мѡ а, и онъ влѣзна кодъ нея.

24 И даде Лаванъ на Ліа щерката си, за рабѡ й, Зѡлфѡ рабата своа.

25 И зараньта, ето, та (беше) Ліа: и рече на Лавана: шо (е [това] што) си ми направилъ? не слѡгѡвахъ ли ти за Рахиль? зашо ли си ме прѡльстилъ?